

DŽŪLIJA KVINNA

HERCOGS
un **es**

JULIA QUINN

The DUKE and I

DŽŪLIJA KVINNA

HERCOGS un es

No angļu valodas tulkojusi
Zane Rozenberga

821.111(73)-31

KV 520

Julia Quinn

THE DUKE AND I

Copyright © 2013 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers.

Cover copyright © Netflix, 2020. Used with permission.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā

Apģāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9618-1

Miļo lasītāj!

Man bieži mēdz jautāt, kura no manām grāmatām pašai ir vistuvākā. Un, atklāti sakot, uz šo jautājumu ir gandrīz neiespējami atbildēt. Man patīk dažādas grāmatas dažādu iemeslu dēļ. Varbūt noteicošais ir kāds tēls, varbūt kāda īpaša epizode – visas manas grāmatas ir man miļas katra savā veidā.

Tomēr es Tev atklāšu mazu noslēpumu – man vienmēr ir bijusi vājība pret grāmatu “Hercogs un es”. Tā iezīmēja jaunu virzienu manā radošajā darbā. Nevaru izskaidrot, kā tas notika, bet “Hercogs un es” kļuva par dziļāku un bagātāku darbu nekā viss, ko biju paveikusi iepriekš. Turklāt šī grāmata iezīmēja sākumu Bridžertonu sērijai – astoņu grāmatu kopai –, un lasītāju attieksmi pret to es joprojām uztveru ar pārsteigumu un pazemību.

Un viss sākās ar grāmatu “Hercogs un es”, ar Saimonu – vīrieti, kurš izmisīgi cenšas bēgt no tēva rūgtā mantojuma, un Dafni, kura vēlas vienīgo, ko Saimons, pēc paša domām, nespēj viņai dot. Un, protams, turpat ir lēdija Visldauna, dzēlīgā tenku slejas autore, kam vienmēr un visur ir savs viedoklis. (Atver jebkuras nodaļas pirmo lappusi, un Tu sapratīsi, par ko es runāju...)

Ja vēl neesi izlasījis nevienu no Bridžertonu grāmatām, šī ir īstā, ar kuru jāsāk. Ceru, ka Tev patīks.

Ar vislabākajiem novēlējumiem

Džūlija Kvinna

Julia Q.

*Danellei Harmonai un Sabrinai Džefrīzai,
bez kurām es nekādi nebūtu laikus iesniegusi šo grāmatu.*

*Un Martai
no The Romance Journal elektroniskā ziņojumu dēļa
par ierosinājumu dot tai nosaukumu
Dafne's Bad Heir Day.*

*Un arī Polam,
kaut gan viņa izpratnē dejot nozīmē nekustīgi stāvēt,
turēt manu roku un vērot, kā es virpuļoju.*

Prologs

Saimons Arturs Henrijs Ficranulfs Baset, jaunais grāfs Klaivedons, ieradās pasaulē, krāšņu svinību un gaviļu sagaidīts. Baznīcu zvani dimdēja stundām ilgi, šampanietis straumēm plūda cauri milzu pilij, kuru jaundzimušajam bija lemts saukt par savām mājām, un viss Klaivedonas ciems pārtrauca darbu, lai iesaistītos dzīrēs un baudītu brīvdienu, kuru izsludināja jaunā grāfa tēvs.

– Nujā, – maiznieks sacīja kalējam, – šis tak nav parasts bērns.

Jo Saimonam Arturam Henrijam Ficranulfam Basetam nebija paredzēts aizvadīt dzīvi kā grāfam Klaivedonam. Šis bija tīrais pieklājības tituls. Saimons Arturs Henrijs Ficranulfs Baset – bērns, kuram dots vairāk vārdu nekā jebkuram bērnam jebkad vajadzīgs, – bija mantinieks vienai no Anglijas senākajām un bagātākajām hercogistēm. Un viņa tēvs, devītais Heistingas hercogs, šo mirkli bija gaidījis gadiem ilgi.

Stāvēdams zālē blakus sievas dzemdību istabai un turēdams rokās brēcošo mazuli, hercogs juta, ka viņa sirds gandrīz plīst aiz lepnuma. Būdams jau dažus gadus virs četrdesmit, viņš bija noskatījies, kā draugi – gan hercogi, gan grāfi – rada mantiniekus citu pēc cita. Dažiem pirms vērtīgā dēla ierašanās bija nācies pieciest vairāku meitu piedzimšanu, bet beigu beigās viņi visi guva apliecinājumu, ka viņu dzimtas turpināsies un augstvērtīgās asinis ieplūdīs Anglijas elites nākamajā paaudzē.

Taču Heistingsas hercoga liktenis nebija tik veiksmīgs. Kaut gan piecpadsmīt laulības gados viņa sieva piecas reizes bija spējusi ieņemt bērnu, tikai divreiz grūtniecība bija noritējusi līdz galam, bet abas reizes bērns bija piedzimis nedzīvs. Pēc piektās grūtniecības, kuru piektajā mēnesī pārtrauca asiņains spontānais aborts, gan ārsti, gan ķirurgi bija brīdinājuši viņu gaišības, lai nekādā gadījumā vairs nemēģina tikt pie bērna. Tas apdraudētu hercogienes dzīvību. Viņa esot pārāk trausla, pārāk vārga un varbūt, ārsti taktiski piebilda, pārāk veca. Hercogam esot vienkārši jāsamierinās ar faktu, ka hercogiste nepaliks Basetu dzimtas rokās.

Tomēr hercogiene, lai Dievs viņu svētī, apzinājās savas dzīves lielo uzdevumu un pēc sešu mēnešu atveseļošanās atvēra durvis, kuras savienoja abu laulāto guļamistabas, un hercogs atsāka centienus tikt pie dēla.

Piecus mēnešus vēlāk hercogiene pavēstīja hercogam, ka auglis ir ieņemts. Hercoga tūlītējo sajūsmu remdēja dzelžaina apņemšanās, ka nekas – pilnīgi nekas – nedrīkst izjaukt šo grūtniecību. Līdzko noskaidrojās, ka hercogienei izpalikusi kārtējā mēnešreize, viņa tika piesaistīta gultai. Katru dienu viņu apmeklēja ārsts, un, kad gaidības bija pusē, hercogs sameklēja visgodājamāko Londonas ārstu un samaksāja tam pasakainu summu, lai tas atstātu savu praksi un uz laiku apmestos dzīvot Klaivedonas pili.

Šoreiz hercogs bija apņēmies nepieļaut ne mazāko risku. Viņam *būs* dēls, un hercogiste *paliks* Basetu dzimtas rokās.

Hercogienei sākās sāpes mēnesi pirms laika, un viņai zem gurniem palika spilvenus. Gravitācijas spēks varētu noturēt bērnu ķermenī, paskaidroja doktors Stabss. Hercogam tas likās pamatots arguments, un vakarā, kad ārsts bija aizgājis uz savu istabu, viņš pabāza sievai apakšā vēl vienu spilvenu, paceldams viņu līdz divdesmit grādu leņķim. Tādā stāvoklī hercogiene nogulēja veselu mēnesi.

Un tad beidzot pienāca sengaidītais brīdis. Kalpotāji lūdza par hercogu, kurš tik ļoti gribēja mantinieku, un daži iedomājās

lūgt par hercogieni, kura bija kļuvusi pavisam vāja un trausla, kamēr vēders izaudzis liels un apaļš. Viņi centās nelolot pārlietu dižas cerības – hercogiene taču jau bija dzemdējusi un apglabājusi divus bērnus. Un pat tad, ja dzemdības būtu sekmiņas, pēcnācējs varētu būt meitene.

Kad hercogienes kļiedzieni kļuva arvien biežāki un skaļāki, hercogs ielauzās viņas istabā par spīti ārsta, vecmātes un istabmeitas protestiem. Skats bija baiss un asiņains, taču hercogs bija cieši apņēmis būt klāt brīdī, kad atklāsies bērna dzimums.

Parādījās galva, pēc tam pleci. Visi pastiepās uz priekšu, skatīdamies, kā hercogiene piepūlē spiež, un tad...

Un tad hercogs saprata, ka Dievs tomēr ir un nav novērsis savu vaigu no Basetiem. Atvēlējis vecmātei vienu minūti bērna sakopšanai, viņš paņēma mazo zēnu rokās un iesoļoja lielajā zālē, lai parādītu to klātesošajiem.

– Man ir dēls! – hercogs nodimdināja. – Lielisks, vesels dēls!

Un, kamēr kalpotāji gaviļēja un lēja atvieglējuma asaras, hercogs raudzījās lejup uz sīciņo grāfu un teica: – Tu esi lielisks! Tu esi Baseti. Tu esi mans.

Hercogs vēlējās iznest zēnu ārā, lai ikvienam apliecinātu, ka beidzot ir radījis veselīgu vīriešu kārtas pēcnācēju, taču aprīļa sākumā gaiss bija mazliet par saltu, tāpēc viņš ļāva vecmātei aiznest bērnu atpakaļ pie mātes. Tad hercogs apsegloja vienu no saviem godalgotajiem zirgiem un aizjāja svinēt notikušo, izkļiegdams savu veiksmi visiem, kas bija gatavi klausīties.

Tikmēr hercogiene, kas kopš dzemdību beigām nemitīgi asiņoja, ieslīga bezsamaņā un pēc kāda laika vienkārši aizgāja no pasaules.

Hercogs sēroja par sievu. Patiesi sēroja. Viņš, protams, nebija to mīlējis, un sieva nebija mīlējusi viņu, bet viņus bija saistījusi savdabīgi attālināta draudzība. Hercogs no laulības nebija gaidījis neko citu kā vienīgi dēlu un mantinieku, un viņa sieva tajā ziņā bija apliecinājusi, ka ir priekšzīmīga dzīvesbiedre.

Viņš nokārtoja, lai hercogienes kapa pieminekļa pakājē katru nedēļu neatkarīgi no sezonas tiktu noliktas svaigas puķes, un lika pārvietot viņas portretu no dzīvojamās istabas uz zāli, kur to pakāra īpašā goda vietā virs kāpnēm.

Un pēc tam hercogs enerģiski pievērsās dēla audzināšanai.

Protams, pirmajā dzīves gadā viņš neko lielu nevarēja pasākt. Bērns bija par mazu, lai klausītos lekcijas par zemes pārvaldīšanu un atbildību, tāpēc hercogs atstāja Saimonu aukles gādībā un devās uz Londonu, kur viņa dzīve turpinājās apmēram tāpat kā iepriekš, kad viņš vēl nebija svētīts ar dēlu; atšķirība bija vienīgi tāda, ka tagad viņš lika visiem – pat karalim – apbrīnot dēla miniatūru, kuru bija uzgleznojis drīz pēc bērna piedzimšanas.

Laiku pa laikam hercogs apmeklēja Klaivedonu un pēc Saimona otrās dzimšanas dienas apmetās tur uz palikšanu, gatavs pārņemt jaunā cilvēka izglītošanu savās rokās. Dēlam bija iegādāts ponijs, nopirkta maza bise nākotnē paredzamām lapsu medībām un nolīgti skolotāji visiem iespējamām mācību priekšmetiem.

– Viņš tam visam vēl ir par mazu! – iesaucās aukle Hopkinsa.

– Blēņas! – Heistingss atbildēja ar iecietīgu pārākumu.

– Protams, es negaidu, ka viņš visu to apgūs tuvākajā laikā, bet uzsākt hercoga skološanu nekad nav par agru.

– Viņš nav hercogs, – aukle norūca.

– Bet būs! – Hercogs pagriezta viņai muguru un notupās blakus dēlam, kas uz grīdas būvēja no klucīšiem nesimetrisku pili. Hercogs nebija iegriezies Klaivedonā vairākus mēnešus un ar prieku noskatījās, kā Saimons aug. Zēns bija spēcīgs un veselīgs, spīdīgiem, brūniem matiem un dzidri zilām acīm.

– Ko tu tur būvē, dēls?

Saimons pasmaidīja un pamāja ar roku.

Heistingss paskatījās uz aukli Hopkinsu. – Vai viņš nerunā?

Aukle papurināja galvu. – Vēl ne, jūsu gaišība.

Hercogs sarauca pieri. – Viņam ir divi gadi. Vai nebūtu jau jārunā?

– Daži bērni sāk agrāk, citi vēlāk, jūsu gaišība. Viņš ir neapšaubāmi spējīgs zēns.

– Skaidrs, ka spējīgs. Viņš ir Basets!

Aukle pamāja ar galvu. Viņa vienmēr piekritoši māja ar galvu, kad hercogs runāja par Basetu asiņu pārakumu. – Iespējams, – viņa ieminējās, – zēnam vienkārši vēl nav, ko sacīt.

Hercogu tas, šķiet, nepārliecināja, bet viņš iedeva Saimonam spēļu zaldātiņu, paplikšķināja zēnam pa pakausi un devās izmēģinājuma izjādē ar jauno ķēvi, ko bija nopircis no lorda Vērtā.

Divus gadus vēlāk viņš vairs nejutās tik optimistisks.

– *Kāpēc viņš nerunā?* – hercogs nodārdināja.

– Es nezinu, – aukle atbildēja, lauzīdama rokas.

– Ko jūs esat viņam nodarījusi?

– Es neko neesmu nodarījusi!

– Ja jūs pienācīgi darītu savu darbu, tad *viņš*... – Hercogs nikni pastiepa pirkstu uz Saimona pusi. – Tad viņš runātu!

Saimons, darbodamies ar burtiem pie sava mazā rakstāmgalda, ar interesi vēroja šo vārdu apmaiņu.

– Viņam ir četri gadi, nolādēts! – hercogs ieaurojās. – Viņam jāprot runāt!

– Viņš prot rakstīt, – aukle steigšus pavēstīja. – Es esmu izauklējusi piecus bērnus, un neviens no tiem neprata tik labi apgūt burtus kā māsters Saimons.

– Kāda jēga viņam no rakstīšanas, ja viņš nespēj runāt! – Heistingss nikni zibošām acīm pievērsās Saimonam. – Runā ar mani, velns lai parauj!

Saimons atrāvās atpakaļ, un viņa apakšlūpa sāpīgi iedrebējās.

– Jūsu gaišība! – aukle iesaucās. – Jūs biedējat bērnu!

Heistingss apsviedās apkārt un nostājās viņai pretī. – Varbūt viņu vajag biedēt! Varbūt viņam tieši nepieciešama kārtīga disciplīna. Varbūt kārtīgs pēriens palīdzēs viņam atrast balsi!

Hercogs pagrāba sudraba suku, ar ko aukle mēdza sukāt Saimona matus, un tuvojās dēlam. – Es tevi piespiedišu runāt, tu muļķa puika...

– *Nē!*

Aukle ieelsojās. Hercogs nosvieda suku. Šī bija pirmā reize, kad viņi dzirdēja Saimona balsi.

– Ko tu teici? – hercogs nočukstēja, un acīs viņam riesās asaras.

Ar dūrītēm sizdams sev pa sāniem, sparīgi izslējis mazo zodu, Saimons teica: – Ne-s-s-s-s...

Hercoga seja kļuva nedabiski bāla. – Ko viņš saka?

Saimons mēģināja vēlreiz. – Ne-e-e-e...

– Augstais Dievs! – hercogs satriekts izdvesa. – Viņš ir plānprātiņš!

– Viņš nav plānprātiņš! – aukle iekliedzās un apskāva zēnu.

– N-n-n-n-n-e-s-s-s-s-sit... – Saimons dziļi ievilka elpu. – ... man!

Heistingss atslīga loga sēdeklī un satvēra galvu rokās. – Ko es esmu nodarījis, ka man jācieš tāds sods? Ko es tik briesmīgu esmu nodarījis?

– Jums vajadzētu paslavēt zēnu! – aukle Hopkinsa protestēja. – Četrus gadus jūs esat gaidījis, kad viņš sāks runāt, un...

– Un viņš ir idiots! – Heistingss ieaurojās. – Stulbs, nolādēts idiots!

Saimons sāka raudāt.

– Heistingsa titulu dabūs plānprātiņš! – hercogs vaimanāja. – Gadu gadiem es lūdzos pēc mantinieka, un viss pagalam! Man vajadzēja atdot titulu brālēnam. – Viņš pagriezās pret dēlu, kas šņukstēja un berzēja acis, cenzdamies būt brašs tēva klātbūtnē. – Es nespēju pat skatīties uz viņu! – hercogs izdvesa. – Nespēju viņu redzēt!

To pateicis, hercogs izsoļoja no istabas. Aukle Hopkinsa cieši piespieda zēnu sev klāt. – Tu neesi idiots! – viņa pikti

čukstēja. – Tu esi visgudrākais puisēns, kādu es pazīstu. Un es nešaubos, ka tu iemācīsies runāt labāk par visiem.

Saimons šņukstēdams ieritinājās viņas siltajā skāvienā. – Mēs viņam parādisim! – aukle apgalvoja. – Viņš nožēlos savus vārdus, par to es parūpēšos!

Aukle Hopkinsa turēja vārdu. Kamēr Heistingsas hercogs dzīvoja Londonā, izlikdamies, ka viņam nav dēla, aukle katru brīvu mirkli pavadīja kopā ar Saimonu, izrunādama vārdus un zilbes, dedzīgi slavēdama zēnu, ja tam kaut kas izdevās, un uzmundrinādama, ja neizdevās.

Progress bija lēns, tomēr Saimona runas spējas uzlabojās. Sešu gadu vecumā viņa “n-n-n-n-n-e...” pārtapa par “n-n-ne”, un astoņu gadu vecumā viņš spēja bez kļūdām izrunāt veselus teikumus. Grūtības joprojām radās brīžos, kad zēns uztraucās, un auklei bieži vajadzēja viņam atgādināt, ka jābūt mierīgam un savaldīgam, ja vēlas izrunāt vārdus bez stostīšanās.

Taču Saimons bija neatlaidīgs un – varbūt vēl svarīgāk – sasodīti stūrgalvīgs. Viņš iemācījās pirms katra teikuma ievilkst elpu un pārdomāt vārdus, pirms centās tos izrunāt. Viņš pētīja savu mutes stāvokli, kad vārds izdevās pareizi, un centās izpētīt, kas darīts aplam, ja tas neizdevās.

Un beidzot, vienpadsmit gadu vecumā, Saimons vērsās pie aukles Hopkinsas, brīdi sakopoja uzmanību un teica: – Es domāju, ka mums ir laiks apciemot manu tēvu.

Aukle izbiedēta paskatījās uz viņu. Hercogs nebija mēģinājis satikt dēlu septiņus gadus. Un nebija atbildējis ne uz vienu no Saimona sūtītajām vēstulēm.

Tādu vēstuļu bija gandrīz simts.

– Vai tu esi pārlicināts? – aukle jautāja.

Saimons pamāja ar galvu.

– Labi, lai notiek! Es pasūtišu karieti. Rīt dosimies uz Londonu.

Ceļojums prasīja pusotru dienu, un bija jau vēla pēcpusdiena, kad kariete apstājās pie Basetu nama. Saimons pārsteigts vēroja Londonas rosīgo ielas ainavu, kamēr aukle Hopkinsa veda viņu augšup pa parādes durvju pakāpieniem. Neviens no viņiem agrāk nebija apmeklējis Basetu namu, tāpēc aukle, apstājusies pie ārdurvīm, īsti nezināja, ko darīt, un visbeidzot pieklauvēja.

Durvis strauji atvērās jau pēc dažām sekundēm, un viņos augstprātīgi noskatījās iespaidīgs virssulainis.

– Preces jāpiegādā pa aizmugures durvīm! – viņš izteiksmīgi noskaitīja un grasījās aizvērt durvis.

– Pagaidiet! – aukle steigšus teica, iebāzdamā durvju spraugā kāju. – Mēs neesam kalpotāji.

Virssulainis pārļaida nicīgu skatienu viņas apgērbam.

– Jā, es esmu kalpone, bet viņš ne! – Aukle satvēra Saimona elkoni un pabīdīja viņu uz priekšu. – Šis ir grāfs Klaivedons, un es jums ieteiktu izturēties pret viņu ar cieņu!

Virssulaiņa žoklis burtiski atkāpās, un viņš vairākas reizes samirkšķināja acis, pirms spēja pateikt: – Cik man zināms, grāfs Klaivedons ir miris.

– Ko? – aukle iekliedzās.

– Es noteikti neesmu miris! – Saimons iesaucās ar vienpadsmitgadīga zēna taisnīgo sašutumu.

Virssulainis nopētīja Saimonu un, pārlicinājies, ka viņš patiesi ir līdzīgs Basetiem, ieveda abus iekšā.

– Kāpēc jūs d-domājāt, ka esmu miris? – Saimons noprasīja, dusmodamies uz sevi par sastomīšanos, kaut gan tas viņu nepārsteidza. Uztraukuma brīžos viņš gandrīz vienmēr sāka stostīties.

– To man nepieklājas stāstīt, – virssulainis atbildēja.

– Noteikti pieklājas! – aukle atcirta. – Nedrīkst kaut ko tādu pateikt jaunam zēnam un nedot nekādus paskaidrojumus!

Virssulainis brīdi klusēja un beidzot teica: – Viņa gaišība daudzus gadus nav tevi pieminējis. Pēdējais, ko dzirdēju, bija

tas, ka viņam neesot dēla. To teikdams, viņš izskatījās ļoti izmisis, tāpēc neviens vairs neuzdeva jautājumus. Mēs – tas ir, kalpotāji, – nospriedām, ka tu esi miris.

Saimons sakoda zobus un sajuta rīklē krampjainu kamolu.

– Vai tādā gadījumā viņš nebūtu valkājis sēras? – aukle noprasīja. – Vai par to jūs padomājat? Kā jūs varējat pieņemt, ka zēns ir miris, ja viņa tēvs nevalkāja sēras?

Virssulainis paraustīja plecus. – Viņa gaišība bieži valkā melnas drānas. Sēru apģērbs viņa izskatu daudz nebūtu mainījis.

– Tas ir neiedomājami! – aukle Hopkina iesaucās. – Es pieprasu, lai jūs tūlīt pasauktu viņa gaišību!

Saimons klusēja. Viņš visiem spēkiem centās apvaldīt savas emocijas. Tas bija ļoti svarīgi. Pilnīgi neiespējami būtu sarunāties ar tēvu, kamēr asinis trako kā šobrīd.

Virssulainis pamāja ar galvu. – Viņš ir augšstāvā. Es tūlīt paziņošu par jūsu ierašanos.

Aukle sāka enerģiski soļot turp un atpakaļ, pusbalsi apveltīdama viņa gaišību ar visiem iespējamiem nevārdiem, kuri viņai bija apbrīnojami bagātīgā krājumā. Saimons palika stāvam istabas vidū, saspringti piespiedis rokas pie sāniem, un vairākkārt dziļi ievilka elpu.

Tu to vari, viņš domās iekliedzās. Tu to vari!

Aukle pagriezās pret viņu un, redzēdama, kā zēns cenšas sevi kontrolēt, atviegloti ieelsojās. – Jā, pareizi! – viņa teica un notupusies saņēma Saimona plaukstas savējās. Aukle Hopkinsa labāk par jebkuru citu zināja, kas notiks, ja Saimons stāsies pretī tēvam, nesavaldījis uztraukumu. – Elpo dziļi! Un noteikti padomā par katru vārdu, pirms to izrunā. Ja tu spēsi kontrolēt...

– Redzu, ka jūs joprojām auklējaties ar to puiku! – no durvju puses atskanēja valdonīga balss.

Aukle Hopkinsa piecēlās un lēni pagriezās pret runātāju. Viņa centās izdomāt kādu cienījamu sakāmo. Viņa centās

izdomāt jebko, kas varētu izlīdzināt šo grūto situāciju. Bet, kad viņa paskatījās uz hercogu un redzēja viņā Saimona vaibstus, aukles dusmas uzliesmoja ar jaunu spēku. Kaut arī hercogs izskatījās līdzīgs savam dēlam, viņš nūdien nebija tam nekāds tēvs!

– Ser, – aukle izgrūda, – jūs esat nožēlojams!

– Un jūs, kundze, esat atlaista.

Aukle atrāvās atpakaļ.

– Nevieni tā nedrīkst runāt ar Heistingas hercogu! – viņš nodārdināja. – Nevieni!

– Pat karalis ne? – izaicinoši noprošija Saimons.

Heistingss apsviedās apkārt, pat neaptvēris, ka viņa dēls ir runājis skaidri un saprotami. – Tu! – viņš draudīgi izdvesa.

Saimons pamāja ar galvu. Viens teikums viņam bija izdevies labi, bet tas bija īss, un zēns negribēja riskēt. Vismaz pašreizējā uztraukumā ne. Parasti viņš daudz dienu no vietas bija spējis runāt bez stostīšanās, taču tagad... Tas, kā tēvs skatījās uz viņu, lika viņam justies kā muļķa bērnam. Kā mazam idiotam.

Un zēna mēle pēkšņi bija kļuvusi stīva un neveikla.

Hercogs cietsirdīgi pasmaidīja. – Ko tu vari sacīt savā labā, zēn? Ko? Ko tu vari *pateikt*?

– Būs labi, Saimon, – aukle Hopkinsa pačukstēja, uzmez-dama hercogam naidīgu skatienu. – Neļauj viņam sevi uztraukt. Tu to spēj, mīļais!

Taču aukles uzmundrinošais tonis nez kāpēc stāvokli vēl pasliktināja. Saimons bija atnācis šurp, lai apliecinātu tēvam savas spējas, bet aukle izturējās pret viņu kā pret mazu bērnu.

– Nu, kas tad ir? – hercogs dzēlīgi jautāja. – Kaķis mēli nokodis?

Saimona muskuļi tā saspringa, ka viņš sāka trīcēt. Tēvs un dēls raudzījās viens otrā, šķiet, veselu mūžību, līdz beidzot hercogs nolamājās un pagriezās uz durvju pusi. – Tu esi mana ļaunākā neveiksme! – viņš uzšņāca dēlam. – Nezinu, ko esmu

nogrēkojies, ka tiku sodīts ar tevi, bet lai Dievs gādā, ka man nekad vairs nebūtu tevi jāredz!

– Jūsu gaišība! – aukle Hopkinsa sašutusi iesaucās. Tā taču nedrīkstēja runāt ar bērnu.

– Aizvāciet viņu no manām acīm! – hercogs atcirta. – Varat palikt darbā tik ilgi, kamēr turēsiet viņu drošā attālumā no manis.

– Pagaidiet!

Hercogs lēni pagriezās, izdzirdējis Saimona balsi. – Vai tu kaut ko teici? – viņš lēni novilka.

Saimons trīs reizes dziļi ievilka elpu caur degunu, jo mute viņam joprojām bija krampjaini savilkta dusmās. Viņš piespieda žokļus atslābt un paberzēja mēli pret mutes dobuma augšdaļu, cenzdamies atsaukt atmiņā sajūtu, kura palīdzēja pareizi runāt. Beidzot, kad hercogs atkal grasījās iet projām, zēns atvēra muti un teica: – Es esmu jūsu dēls.

Saimons dzirdēja aukles Hopkinsas atvieglojuma nopūtu un ieraudzīja tēva acīs iemirdzamies kaut ko tādu, ko nekad nebija redzējis. Lepnumu. Tas bija tikko jaušams, tomēr tas bija, tas slēpās kaut kur dziļumā, un Saimonā uzzibēja vārgs cerības stars.

– Es esmu jūsu dēls, – viņš atkārtoja, šoreiz runādams mazliet skaļāk, – un es n-n-ne...

Pēkšņi viņa rīkle aizžņaudzās. Saimonu pārņēma panika.

Tu to vari. Tu to vari.

Taču mute bija stīva, mēle bija stīva, un tēva acis savilkās šaurākas...

– Es n-n-ne...

– Brauc mājās! – hercogs klusi izmeta. – Šeit tev nav vietas.

Saimons izjuta tēva atraidījumu līdz kaulu smadzenēm, un viņa ieplūda dīvainas sāpes, kas sažņaudza sirdi. Naidis pārņēma visu ķermeni un izstrāvoja no acīm, un tajā brīdī zēns deva sev svinīgu zvērestu.

Ja es nespēju būt tāds dēls, kādu tēvs vēlas, tad, Dievs mans liecinieks, es būšu tam *pilnīgs pretstats*.